

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Cdo/159/2021
Identifikačné číslo spisu: 4618201710
Dátum vydania rozhodnutia: 23.02.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Erika Šobichová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:4618201710.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne O. F. Š., nar. XX.XX.XXXX, bytom M.Z. XXX/X, XXX XX C., právne zastúpenej JUDr. Tiborom Šulákom, advokátom so sídlom Nám. Dr. M. Thége Konkolyho 3, 947 01 Hurbanovo, proti žalovanej „SOS“ Zariadeniu sociálnych služieb Hurbanovo, so sídlom Komárňanská 67/135, 947 01 Hurbanovo, IČO: 00 654 434, právne zastúpenej JUDr. Petrou Rumanovou, advokátkou so sídlom Zámocká 5, 811 01 Bratislava, o náhradu mzdy vo výške 24.691,35 eura s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Topoľčany pod č. k. 11 Cpr 26/2018-95 zo dňa 18. novembra 2019, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 25 CoPr 2/2020-217 zo dňa 3. februára 2021, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná má voči žalobkyni nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Topoľčany (ďalej len „súd prvej inštancie“ eventuálne „okresný súd“) rozsudkom z 18. novembra 2019 pod č. k. 11 Cpr 26/2018-95 zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala voči žalovanej náhrady mzdy vo výške 24.691,35 eur s príslušenstvom. Žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobkyni v plnej výške. Svoje rozhodnutie právne zdôvodnil ustanoveniami § 11 ods. 2 písm. h) Zákona č. 302/2001 Z.z. o samospráve vyšších územných celkov, § 252 ods. 1, § 252a ods. 1 (účinného od 1.7.2003), § 42 ods. 2, § 54, § 63 ods. 1 písm. d) č. 2, § 142 ods. 3, čl. 2 Zákonníka práce. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalobkyňa bola od 20.7.2007 zamestnaná v zariadení pre seniorov Smaragd v Hurbanove na plný pracovný úväzok, preto v dobe od 1.1.2016 do 30.3.2018 nemohla vykonávať prácu žalovanej, pre prekážku v práci aj na strane žalobkyne. Na základe tohto skutkového zistenia dospel k záveru, že žalobkyni nepatrí náhrada mzdy pre prekážku v práci na strane žalovanej zamestnávateľa podľa § 142 ods. 3 Zákonníka práce za obdobie, a to s poukazom na čl. 2 Zákonníka práce, keďže priznanie náhradnej mzdy by bolo v rozpore s dobrými mravmi. Skutočnosť, že žalobkyni nebola pridelovaná práca žalovanou bolo v konaní nesporným. Považoval za potrebné sa vysporiadať so skutočnosťou, že žalobkyňa od 20.7.2007 uzatvorila ďalší

pracovný pomer na plný úväzok, ktorý trval celé obdobie za ktoré sa žalobkyňa domáhala náhrady mzdy, teda do 30.3.2018. Priznanie náhrady mzdy za uvedené obdobie podľa názoru súdu prvej inštancie by bolo v rozpore s dobrými mravmi, pričom vyplatením náhrady mzdy za uvedenú dobu by na jej strane vzniklo bezdôvodné obohatenie. Dňom uzatvorenia nového pracovného pomeru ďalšieho zamestnávateľa, t. j. od 20.7.2007 žalobkyňa nárok na náhradu mzdy voči žalovanej nevznikol z dôvodu, že ona sama nemohla u žalovanej pracovať pre prekážky na jej strane. Keďže sama si tak nemohla plniť povinnosti vyplývajúce z pracovného pomeru a teda objektívne nemohla vykonávať prácu pre žalovanú a plniť tak povinnosti vyplývajúce z pracovného pomeru a to ani v prípade, ak by neexistovali prekážky v práci na strane žalovanej. Aj keď Zákonník práce nezakazuje, aby zamestnanec uzatvoril dva pracovné pomery z objektívneho hľadiska je vylúčené, aby zamestnanec mohol pracovať na plný pracovný úväzok súčasne u dvoch zamestnávateľov, keďže pracovná doba by sa časovo prekrývala. Súd zohľadnil skutočnosť, že žalobkyňa uzatvorila nový pracovný pomer na dobu neurčitú u ďalšieho zamestnávateľa, kde prácu aj fakticky vykonávala a vykonáva, čím na jej strane vznikla prekážka na výkon práce u žalovanej.

2. Krajský súd v Nitre na základe odvolania žalobkyne rozsudkom zo dňa 3. februára 2021 sp. zn. 25 CoPr 2/2020, rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil, zároveň rozhodol o trovách konania tak, že žalovaná má voči žalobkyňi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. V odôvodnení rozsudku odvolací súd poukázal na to, že súd prvej inštancie vykonal vo veci v dostatočnom rozsahu dokazovanie potrebné pre zistenie rozhodujúcej skutočnosti a z vykonaného dokazovania vyvodil správny právny záver. Odvolací súd skonštatoval, že súd prvej inštancie napadnutý rozsudok v dostatočnej miere po právnej a aj skutkovej stránke odôvodnil, keď uviedol svoje úvahy, ktorými sa pri rozhodovaní riadil a danú vec správne právne posúdil. Odvolací súd sa s týmto odôvodnením v plnom rozsahu stotožnil a na zdôraznenie správnosti dodal, že čl. 2 Zákonníka práce zakotvil príkaz výkonu práv a povinností vyplývajúcich z pracovnoprávných vzťahov, ktorým je súlad s dobrými mravmi. Konanie v rozpore s dobrými mravmi je úzko spojené s výkonom subjektívnych práv účastníkov pracovnoprávných vzťahov, pričom nemusí ísť len o subjekt na strane zamestnávateľa, rovnako v súlade s dobrými mravmi musí byť aj výkon práv a povinností na strane zamestnanca. Krajský súd v Nitre v skutkovo a práve totožnej veci, ktorej predmetom bol nárok žalobkyne na náhradu mzdy voči totožnej žalovanej len za iné obdobie, v uznesení zo dňa 19. júna 2018 č. k. 12 CoPr 3/2017-209 uviedol: „Žalobkyňa sa od 20.07.2007 zamestnala v Zariadení pre seniorov Smaragd v Hurbanove na plný úväzok, a tak je zrejmé, že v dobe od 01.04.2013 do 30.12.2015 nijako nemohla vykonávať prácu u žalovanej. Tým sa evidentne vytvorila prekážka v práci aj na jej strane. Uzatvorením nového pracovného pomeru a výkonom práce u nového zamestnávateľa žalobkyňa deklarovala nezáujem zotrvať v pracovnom pomere so žalovanou, preto bolo potrebné prijať záver, že jej náhrada mzdy za toto obdobie nepatrí. Priznanie náhrady mzdy by bolo možné posúdiť ako také, ktoré by bolo v rozpore s dobrými mravmi, pričom vyplatením náhrady mzdy za uvedenú dobu by na jej strane vzniklo bezdôvodné obohatenie. Dňom uzatvorenia nového pracovného pomeru u ďalšieho zamestnávateľa, t. j. od 20.07.2007, žalobkyňa nárok na náhradu mzdy voči žalovanej nevznikol z jednoduchého dôvodu, že ona sama nemohla u žalovanej pracovať pre prekážky na jej strane. Žalobkyňa v tejto dobe objektívne nemohla vykonávať prácu pre žalovanú a plniť tak svoje povinnosti vyplývajúce z pracovného pomeru, a to ani v prípade, ak by neexistovali prekážky v práci na strane žalovanej.“. Odvolací súd v prejednávanej veci nezhliadol žiadne dôvody, pre ktoré bol potrebný odklon od citovaného záveru Krajského súdu v Nitre v uznesení zo dňa 19. júna 2018 č. k. 12 CoPr 3/2017-209, keďže v oboch veciach ide o totožné strany sporu a rovnaké skutkové okolnosti, rozdiel spočíva len v inom žalovanom období, ktoré však rovnako spadá do obdobia, keď žalobkyňa pracovala na plný úväzok u ďalšieho zamestnávateľa. Z uvedeného dôvodu odvolací súd, zhodne so súdom prvej inštancie, v danej veci posudzoval skutočnosť, že žalobkyňa bola od 20.07.2007 zamestnaná u nového zamestnávateľa, ako prekážku v práci na jej strane, keďže pracovala na plný úväzok a preto nemohla vykonávať prácu u žalovanej, a dospel v rovnakému záveru, že žalobkyňi za uvedené obdobie nárok na náhradu mzdy nepatrí.

3. Podstatou odvolania žalobkyne bol jej nesúhlas so skutkovými zisteniami súdu prvej inštancie a ich vyhodnotením, pritom opakovane poukazovala na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 M Cdo 13/2009 a jeho závery, z ktorých vyvodzovala, že jej nárok na náhradu mzdy bol daný po celú dobu

trvania pracovného pomeru u žalovanej až do jeho skončenia dňom 30.03.2018. Uvedené argumenty žalobkyne odvolací súd nepovažoval za relevantné. Mal za to, že aj keď Zákonník práce výslovne nezakazuje, aby zamestnanec uzatvoril dva pracovné pomery, z objektívneho hľadiska je vylúčené, aby zamestnanec mohol pracovať na plný pracovný úväzok súčasne u dvoch zamestnávateľov, keďže pracovná doba by sa časovo prekryvala. Pokiaľ žalobkyňa tvrdila, že súd prvej inštancie sa svojim rozhodnutím postavil na stranu žalovanej a ju vyhlásil za amorálnu, postupujúcu v rozpore s dobrými mravmi, čím porušil jej právo na nestranný súd a právo na spravodlivý proces a zároveň porušil čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 dohovoru, ani s týmto tvrdením sa odvolací súd nestotožnil. Prítom poukázal na viaceré rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03), z ktorých vyplýva, že „Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami.“. Ani námietku žalobkyne, podľa ktorej sa súd prvej inštancie odchýlil od právneho názoru Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 MCdo 13/2009 nepovažoval odvolací súd za dôvodnú. Uvedené rozhodnutie totiž neriešilo nároky žalobkyne v prípade, že nastúpi do nového zamestnania na plný pracovný úväzok v čase trvania jej pracovného pomeru u žalovanej, na ktorú skutočnosť upozornil súd prvej inštancie v dôvodoch svojho rozhodnutia (bod 6. napadnutého rozhodnutia). Odvolací súd, zhodne so súdom prvej inštancie, dospel k záveru, že dňom uzatvorenia nového pracovného pomeru u ďalšieho zamestnávateľa žalobkyni nárok na náhradu mzdy voči žalovanej nevznikol z dôvodu, že sama nemohla u žalovanej pracovať pre prekážky na jej strane. Ani s námietkou voči argumentácii súdu prvej inštancie, podľa ktorej v prípade priznania nároku a jeho vyplatenia by na strane žalobkyne vznikol neoprávnený majetkový prospech, sa odvolací súd nestotožnil. V danej veci totiž súd prvej inštancie aplikoval článok 2 Zákonníka práce a uplatnený nárok nepriznal pre rozpor s dobrými mravmi, z čoho je zrejmá neexistencia právneho dôvodu na plnenie. Pochybnosťami žalobkyne o nezaujatosti a nestrannosti sudcu uvedenými v dovolaní sa odvolací súd nezaoberal, keďže nespĺňala náležitosti námietky zaujatosti podľa § 52 CSP a je zrejmé, že sa týkala okolností rozhodovacej činnosti sudcu (§ 53 ods. 3 CSP).

4. Proti rozsudku krajského súdu, ktorým odvolací súd rozsudok okresného súdu potvrdil podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolaiteľka“) dovolanie, v ktorom žiadala, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu ako aj súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Zároveň žiadala priznať náhradu trov dovolacieho konania. Dovolanie podala z dôvodov uvedených v § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

5. Dovolaiteľka uviedla, že odvolaná z funkcie riaditeľky bola dňa 30.6.2004 a v mesiaci september 2004 jej bolo doručené okamžité skončenie pracovného pomeru, ktoré napadla na súde a súd následne až v roku 2012 určil právoplatne, že okamžité skončenie pracovného pomeru je neplatné. O tejto veci rozhodoval aj Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 1 M Cdo 13/2009 zo dňa 21. októbra 2010, v ktorom vyslovil aj právny názor: „v prípade odvolania z funkcie nastáva totiž situácia, keď povinnosť zamestnávateľa pridelovať prácu, ale aj povinnosť zamestnanca vykonávať prácu zodpovedajúcu funkcii, do ktorej bol menovaný, zanikla a iná práca, ktorú by bol zamestnanec povinný vykonávať, dohodnutá nebola. Nastáva teda stav, keď chýba jeden zo základných prvkov pracovného pomeru, a to druh práce. Podľa názoru dovolacieho súdu, takýto stav je treba považovať za prekážku v práci na strane zamestnávateľa podľa § 142 ods. 3 ZP, pretože inak ochrana poskytovaná zamestnancovi tým, že po odvolaní z funkcie jeho pracovný pomer nekončí, by bola len formálna. Za existencie tejto prekážky v práci na strane zamestnávateľa potom nemá zamestnanec povinnosť sa dostavovať na pracovisko a zotrvať na ňom po celý pracovný čas. Je na zamestnávateľovi, aby túto situáciu riešil, či už dosiahnutím dohody o zmene pracovného zmluvy, alebo skončením pracovného pomeru so zamestnancom zákonným spôsobom, a to buď dohodou alebo výpoveďou podľa § 63 ods. 1 písm. d) ZP, Pokiaľ tak neurobí, musí znášať dôsledky vyplývajúce z pretrvávania stavu považovaného za prekážku v práci na jeho strane. Týmito dôsledkami sú trvanie pracovného pomeru zamestnanca, povinnosť zamestnávateľa poskytovať mu náhradu mzdy vo výške priemerného zárobku.“

6. Proti výpovedi doručenej žalobkyni dňa 12. januára 2018 z dôvodov podľa § 63 odsek 1 písm. d) bod 2 ZP podala žalobu o určenie neplatnosti tejto výpovede na Okresnom súde v Topoľčanoch, ktorý rozsudkom sp. zn. 2 Cpr 26/2018 zo dňa 18. októbra 2019 žalobu zamietol. Proti tomuto rozsudku podala odvolanie a Krajský súd v Nitre tento rozsudok potvrdil.

7. Žalobkyňa uviedla, že jej pracovný pomer k zamestnávateľovi Krízové stredisko „SOS“ v Hurbanove nezanikol odvolaním z funkcie riaditeľky, zanikla jej iba funkcia riaditeľky, teda nemala dohodnutý druh vykonávanej práce a túto musel, keďže toto spôsobilo jej odvolanie, na základe rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 M Cdo 13/2009 riešiť zamestnávateľ buď tým, že by sa bol so žalobkyňou dohodol na zmene pracovnej zmluvy, teda novom druhu vykonávanej práce alebo by s ňou ukončil zákonným spôsobom pracovný pomer. Tento stav v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp zn 1 M Cdo 13/2009 súd charakterizuje ako prekážku v práci na strane zamestnávateľa. Inak musel zamestnávateľ znášať dôsledky prekážok v práci na jeho strane, ktorými sú trvanie pracovného pomeru a poskytovanie náhrady mzdy za celé obdobie trvania prekážok v práci. Už v citovanom rozhodnutí 1 M Cdo 13/2009 je uvedené, že pre prekážky v práci na strane zamestnávateľa jej je zamestnávateľ povinný platiť náhradu mzdy počas celej doby trvania prekážok v práci na strane zamestnávateľa, pretože inak by ochrana zamestnanca bola len formálna. Práve z dôvodu, že po odvolaní z funkcie riaditeľky zamestnávateľ s ňou nový druh práce nedohodol, stav prekážok v práci na strane zamestnávateľa pretrvával, nedošlo ani k rozviazaniu pracovného pomeru, k tomu došlo až ďalšou výpoveďou zo dňa 12. januára 2018, na základe ktorej sa jej pracovný pomer k žalovanej organizácii skončil dňom 31. marca 2018, keď uplynula výpovedná lehota. Stav týkajúci sa toho, že po jej odvolaní z funkcie riaditeľky žalovanej organizácie nemala dohodnutý druh práce bol vo vyššie uvedenom rozsudku hodnotený ako prekážka v práci na strane zamestnávateľa, ktorú vytvoril a bol povinný ju riešiť spôsobom už vyššie opísaným.

8. Krajský súd v Nitre vo svojom rozsudku sp. zn. 25 CoPr 2/2020 zo dňa 3. februára 2021 nebral vôbec do úvahy záver uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 M Cdo 13/2009 zo dňa 21. októbra 2010

9. Krajský súd v Nitre odôvodnil svoj rozsudok, ktorým potvrdil rozsudok Okresného súdu v Topoľčanoch tým, že žalobkyňa nastúpila pracovať u inej organizácie vytvorila prekážku v práci na svojej strane. Namietala, že odôvodňovať rozhodnutie tým, že sama vytvorila prekážku v práci na strane zamestnanca lebo nastúpila pracovať u iného zamestnávateľa, nemá rozumný zmysel, pretože druh vykonávanej práce sa v jej pracovnej zmluve mohol zmeniť len na základe dohody, pričom nemusela s ponúkanou prácou súhlasiť. Vyžadovať od nej pripravenosť na nástup do „nedohodnutej práce“ za takýchto okolností nemá racionálny základ. Zákoník práce v § 142 odsek 3 neupravuje žiadne časové obmedzenie týkajúce sa náhrady mzdy pre prekážky v práci na strane zamestnávateľa.

10. Krajský súd v Nitre nerešpektoval vyslovený právny názor v uznesení Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 M Cdo 13/2009 zo dňa 21. októbra 2010, ktoré bolo publikované aj v Zbierke súdnych rozhodnutí z roku 2011 R 28/2011 ako aj uznesenie Najvyššieho súdu SR 4 Cdo 9/2009 zo dňa 28. apríla 2010 a potvrdil rozhodnutie Okresného súdu v Topoľčanoch, ktorý jej žalobu o náhradu mzdy zamietol. Odklonil sa tým od ustálenej praxe dovolacieho súdu. Najvyšší súd SR riešil aj otázku prekážok v práci na strane zamestnanca tým, že nastúpil pracovať u iného zamestnávateľa za obdobnej situácie v uznesení sp. zn. 4 Cdo 9/2009 zo dňa 28. apríla 2010 a riešil ju tak, že takáto skutočnosť nemá právny význam.

11. Mala za to, že na základe uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 MCdo 13/2009 zo dňa 21. októbra 2010 nebola povinná chodiť do práce z dôvodu, že nemala dohodnutý druh vykonávanej práce, teda tento prvok pracovnej zmluvy chýbal a zamestnávateľ bol povinný túto situáciu riešiť a ak ju neriešil bol povinný platiť náhradu mzdy a to až dovtedy, pokiaľ prekážky v práci na jeho strane trvajú, prípadne do doby, kedy jej pracovný pomer so žalovanou organizáciou zanikne.

12. Krajský súd sa pri riešení otázky, či žalobkyni patrí náhrada mzdy alebo nie, opieral o to, že bola

zamestnaná v čase, za ktorý si uplatnila nárok na náhradu mzdy, čím vytvorila prekážku v práci na jej strane ako aj, že konala v rozpore s dobrými mravmi, pretože bola zamestnaná a uplatnila si náhradu mzdy aj za obdobie, keď už bola zamestnaná u iného zamestnávateľa a prípadný jej príjem z prostriedkov jej priznaných súdom by bol bezdôvodným obohatením. Týmto svojim rozhodnutím sa odchýlil od ustálenej praxe najvyššieho súdu pri riešení náhrady mzdy v rozhodnutí 1 M Cdo 13/2009 a aj najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 9/2009 zo dňa 28. apríla 2010.

13. Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu SR 4 Cdo 9/2009 zo dňa 28. apríla 2010 „v prípade odvolania z funkcie, vzdania sa funkcie alebo skončenia volebného obdobia nastáva situácia, keď povinnosť zamestnávateľa pridelovať prácu ale aj povinnosť zamestnanca vykonávať prácu zodpovedajúcu funkcii, do ktorej bol menovaný alebo zvolený, zanikla a iná práca, ktorú by bol zamestnávateľ zamestnancovi povinný pridelovať a zamestnanec povinný vykonávať, nebola dohodnutá. Nastáva teda stav, keď chýba jeden zo základných prvkov pracovného pomeru a to druh vykonávanej práce. Podľa názoru dovolacieho súdu aj takýto stav je treba považovať za prekážku v práci na strane zamestnávateľa, pretože inak t. j. bez akéhokoľvek hmotného zabezpečenia, ochrana poskytovaná zamestnancovi tým, že po odvolaní z funkcie, vzdaní sa funkcie, alebo uplynutí volebného obdobia, jeho pracovný pomer nekončí, by bola len iluzórna(formálna). Zároveň ale pri neexistencii druhu práce zamestnanec nemá povinnosť sa dostavovať na pracovisko a zotrvať na ňom po celý pracovný čas. Nárok na náhradu mzdy pre prekážku v práci preto v takomto prípade nemožno podmieňovať plnením tejto neexistujúcej povinnosti zamestnanca. Je vecou zamestnávateľa aby v takejto situácii neotáľal so skončením pracovného pomeru so zamestnancom a to buď dohodou alebo výpoveďou z dôvodu, ktorý vyslovene predpokladá ustanovenie § 65 odsek 2 Zákonníka práce. Pokiaľ tak neurobí, musí znášať dôsledky vyplývajúce z pretrvávania stavu považovaného za prekážku v práci na jeho strane. Týmto dôsledkami sú trvanie pracovného pomeru zamestnanca a povinnosť zamestnávateľa poskytovať mu náhradu mzdy vo výške priemerného zárobku. Nárok žalobcu na náhradu mzdy pre prekážku v práci na strane žalovaného preto nebolo možné podmieňovať jeho pripravenosťou vykonávať „nedohodnutú“ prácu. Trvanie na dostavovaní sa na pracovisko by za týchto okolností nemalo rozumný zmysel. V dôsledku toho bolo právne nevýznamné, či žalobca v žalovanom období vykonával prácu pre iného zamestnávateľa.“

14. Mala za to, že v prípade jej odvolania z funkcie riaditeľky žalovanej organizácie, chýbal v jej pracovnom pomere druh vykonávanej práce, pretože tento nebol po jej odvolaní z funkcie nanovo dohodnutý, nebolo možné u nej podmieňovať nárok na náhradu mzdy jej pripravenosťou vykonávať „nedohodnutú“ prácu. Uviedla teda, že podmieňovať náhradu mzdy v takomto prípade ako jej pripravenosťou vykonávať nedohodnutú prácu nemalo rozumný zmysel. Preto bolo právne bezvýznamné či vykonávala prácu pre iného zamestnávateľa.

15. Pretože sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, tým, že skutočnosť, že po odvolaní z funkcie žalobkyňa prakticky nemala dohodnutý jeden z prvkov pracovnej zmluvy, v dôsledku čoho vznikla prekážka v práci na strane zamestnávateľa, ktorý túto situáciu neriešil, pričom za tejto situácie nebolo možné podmieňovať náhradu mzdy jej pripravenosťou vykonávať „nedohodnutú“ prácu a skutočnosť, že nastúpila pracovať k inému zamestnávateľovi za tejto situácie je právne bezvýznamná, navrhla, aby najvyšší súd zrušil rozsudok krajského súdu ako aj rozsudok okresného súdu a okresnému súdu prikázal aby vo veci znova konal a rozhodol.

16. K dovolaniu podala písomné vyjadrenie žalovaná strana. Podľa názoru žalovanej nie je pravdou, žeby sa sudy nižších inštancií odchýlili od právneho názoru vysloveného v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 MCdo 13/2009. Predmetom konania v uvedenom prípade bolo konanie o neplatnosť skončenia pracovného pomeru okamžitým zrušením, pričom predmetom konania v následnej civilnej veci má úplne iný právny charakter a to náhrada mzdy z titulu prekážok v práci na strane zamestnávateľa. Konanie o určení neplatnosti skončenia pracovného pomeru je potrebné dôsledne odlišovať od konania o náhradu mzdy z titulu prekážky v práci na strane zamestnávateľa pričom toto nie je ani závislé od neplatnosti skončenia pracovného pomeru ako je tomu v prípade nárokov na náhradu mzdy z titulu neplatného skončenia pracovného pomeru. Charakter týchto nárokov je úplne odlišný a preto je logické, že sa sudy

nemohli odkloniť od právneho názoru vysloveného v inom rozhodnutí. Súd nižších inštancií vychádzali z názoru, že vzhľadom na zamestnanie dovolateľky v inej organizácii nie je spravodlivé a legitímne, aby bola žalovaná zaviazaná na náhradu mzdy z titulu prekážok v práci. Žalobkyňa sa totiž domáhala dvojitej náhrady mzdy a to raz od zamestnávateľa, kde reálne prácu vykonávala a druhýkrát u zamestnávateľa, kde podľa jej presvedčenia mali nastať prekážky v práci na strane zamestnávateľa. Preto je nesporné, že právny názor obsiahnutý v dovolateľkou uvádzaných rozhodnutiach súdy nižších inštancií neaplikovali a ani aplikovať nemohli, lebo v predmetnom konaní je úplne odlišný právny nárok. Preto sa ani nemohli odkloniť od žiadneho právneho názoru. Dovolanie je preto potrebné odmietnuť ako neprípustné. Podľa názoru žalovanej žalobkyňa nemôže spravodlivo očakávať, že bude dostávať mzdu za prácu, ktorú nevykonala a ani sa len nedostavovala do práce, poukázala na rozhodnutie v inom konaní Krajského súdu Nitra sp. zn. 7 Co 269/2016. Všetky argumenty žalobkyne mali byť uplatnené najneskôr pred rozhodnutím súdu druhej inštancie ak nie už v konaní pred okresným súdom.

17. K vyjadreniu žalovanej k dovolaniu podala žalobkyňa stanovisko. Zotrvala na danosti dovolacieho dôvodu v zmysle § 421 ods. 1 CSP a aj na tom, že Krajský súd Nitra nerešpektoval rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 MCdo 13/2009, ktoré bolo publikované aj v Zbierke rozhodnutí najvyššieho súdu. Zdôraznila, že jej pripravenosť nastúpiť na nedohodnutú prácu v zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Cdo 9/2009 zo dňa 28. októbra 2009 nebola dôležitá, nakoľko v zmysle citovaného rozhodnutia je právne bezvýznamné či žalobca v uvedenom období vykonával prácu pre iného zamestnávateľa. Aj tu sa krajský súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu SR.

18. Najvyšší súd ako dovolací súd (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade s (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

19. Najvyšší súd v rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 opakovane vyjadril záver aktuálny aj v súčasnosti, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (3 Cdo 209/2015, 3 Cdo 36/2016, 5 Cdo 264/2014, 1 Cdo 334/2013).

20. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých sa môže táto výnimka uplatniť, nemožno ani po 1. júli 2016 interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (3 Cdo 319/2013, 1 Cdo 348/2013, 3 Cdo 208/2014). Naďalej platí, že ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 172/03].

21. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

22. Žalobkyňa vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 CSP. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia

právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

23. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

24. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod. V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

25. Žalobkyňa podala dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, nesúhlasiac a polemizujúc s právnymi závermi odvolacieho súdu, na základe ktorých v namietanej časti potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým bola žaloba žalobkyne zamietnutá poukazujúc pritom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 MCdo 13/2009 a 4 Cdo 9/2009.

26. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. a) CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnú (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). So zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení).

27. Pre právnú otázku, ktorú má na mysli ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a) CSP je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Za ustálenú rozhodovacia prax dovolacieho súdu treba považovať predovšetkým rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierke stanovísk a rozhodnutí Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, vydávanej Najvyšším súdom Slovenskej republiky od 1.1.1993 s pôvodným názvom Zbierka rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky (pokiaľ neboli v neskoršom období judikátorne prekonané), ako i rozhodnutia najvyššieho súdu, v ktorých bol opakovane potvrdený určitý právny názor, alebo výnimočne aj jednotlivé rozhodnutie, pokiaľ neskôr vydané rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v tomto rozhodnutí nespochybnili, prípadne ich akceptovali a vecne na ne nadviazali. Vzhľadom na účel právnej úpravy dovolania, ktorým je v prípade dovolacieho dôvodu spočívajúceho v nesprávnom právnom posúdení veci predovšetkým riešenie doteraz neriešených otázok zásadného právneho významu, treba do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu zahrnúť a j rozhodnutia publikované v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávanej Najvyšším súdom ČSFR, Najvyšším súdom ČR a Najvyšším súdom SR v dobe do 31.12.1992, ako aj rozhodnutia uverejnené v Zborníkoch stanovísk, správ o rozhodovaní súdov a súdnych rozhodnutí Najvyšších súdov ČSSR, ČSR a SSR vydaných SEVT Praha v rokoch 1974 (č. I, 1965-1967), 1980 (č. II, 1964-1969) a 1986 (č. IV, 1970-1983), pokiaľ sú stále použiteľné (najmä z hľadiska ich súladu s hodnotami demokratického právneho štátu) a neboli prekonané neskoršou judikatúrou. Napokon vzhľadom na čl. 2 ods. 2 CSP je potrebné za ustálenú rozhodovacia prax dovolacieho súdu považovať aj rozhodovacia prax ďalších najvyšších súdnych autorít, a to Ústavného súdu Slovenskej republiky, Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdneho dvora Európskej únie (Uznesenie NS SR sp. zn. 6 Cdo 29/2017 zo dňa 24. januára 2018).

28. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP musí byť riešená odvolacím súdom a odvolací súd na jej riešení musel založiť svoje rozhodnutie. Pokiaľ rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na dvoch alebo viacerých (z hľadiska merita rozhodnutia rovnocenných) dôvodoch, z ktorých každý jeden aj len samostatne bol súdom považovaný za kľúčový [v tom zmysle, že so zreteľom naň bolo treba

žalobu buď zamietnuť alebo (naopak) žalobe vyhovieť], zaťažuje procesná povinnosť dovolateľa preukázať prípustnosť a opodstatnenosť dovolania vo väzbe na každý jeden z týchto dôvodov. Predmetná otázka musí byť zároveň procesnou stranou nastolená v dovolaní. Právne otázky, takto dovolateľom v dovolaní nenastolené a nepomenované, nemajú relevanciu z hľadiska prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia.

29. Osobitne významným znakom otázky relevantnej v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP je jej zásadný právny význam. Aj za účinnosti nových civilných predpisov je opodstatnené konštatovanie, že otázkou zásadného právneho významu je otázka, ktorá je významná nielen pre tú-ktorú prejednávajú právnu vec (spor), ale aj zo širších hľadísk, najmä z hľadiska celkovej rozhodovacej praxe všeobecných súdov Slovenskej republiky (1 Cdo 132/2009, 2 Cdo 71/2010, 3 Cdo 51/2006, 4 Cdo 151/1998, 5 Cdo 1/2010, 7 Cdo 117/2011). Zásadný právny význam otázky, ktorú má na mysli ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a) CSP, je daný zámerom prispieť k zjednocovaniu (a zjednoteniu) rozhodovania všeobecných súdov Slovenskej republiky.

30. V neposlednom rade treba uviesť, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP je relevantná len otázka, ktorá kumulatívne vykazuje všetky vyššie uvedené znaky. Ak z týchto znakov chýba čo i len jeden, nemôže byť dovolanie procesne prípustné.

31. Pokiaľ procesná strana v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a) CSP, nevymedzí právnu otázku a neoznačí rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré riešia právnu otázku inak, ako ju riešil odvolací súd, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach (ktorú otázku a ktorú rozhodovaciu prax mal dovolateľ na mysli); v opačnom prípade by jeho rozhodnutie mohlo byť neefektívne a nedosahujúce zákonom určený cieľ. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky a nekonkretizovania podstaty odklonenia sa od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu nemôže ale najvyšší súd (na druhej strane) pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd; v opačnom prípade by uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priechiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj (konkrétne) cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP.

32. Najvyšší súd v rámci dovolacieho prieskumu, rešpektujúc vyššie uvedené východiska, preskúmal prípustnosť dovolania žalobkyne podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP a dospel k záveru, že dôvody ňou uvádzané v podanom dovolaní nemajú zákonom predvídaný charakter právnej otázky a nie je daná ani kauzálna súvislosť medzi žalobkyňou označenými rozhodnutiami Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 MCdo 13/2009 a 4 Cdo 9/2009 a právnymi otázkami riešenými (inak) odvolacím súdom v napadnutom rozhodnutí.

33. Dovolateľka vo vzťahu k nesprávnemu právnemu posúdeniu polemizujúc s právnymi závermi odvolacieho súdu uvádza, že s poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 MCdo 13/2009 nebola povinná chodiť do práce z dôvodu, že nemala dohodnutý druh vykonávanej práce, teda tento prvok pracovnej zmluvy chýbal a zamestnávateľ bol povinný túto situáciu riešiť, ak ju neriešil bol povinný platiť náhradu mzdy a to až dovtedy, pokiaľ prekážky v práci na jeho strane trvajú, prípadne do doby, kedy jej pracovný pomer so žalovanou organizáciou zanikne. Odvolací súd sa pri riešení otázky, či žalobkyňa patrí náhrada mzdy alebo nie opierať o to, že bola zamestnaná v čase, za ktorý si uplatnila nárok na náhradu mzdy, čím vytvorila prekážku v práci na jej strane ako aj, že konala v rozpore s dobrými mravmi, pretože bola zamestnaná a uplatnila si náhradu mzdy aj za obdobie, keď už bola zamestnaná u iného zamestnávateľa a prípadný jej príjem z prostriedkov jej priznaných súdom by bol bezdôvodným obohatením. Tiež poukázala na to, že v prípade jej odvolania z funkcie riaditeľky chýbal v pracovnom pomere druh vykonávanej práce, pretože tento nebol nanovo dohodnutý nebolo možné u nej podmieňovať nárok na náhradu mzdy jej pripravenosťou vykonávať nedohodnutú prácu. Preto podľa jej názoru bolo právne bezvýznamné, či vykonávala prácu pre iného zamestnávateľa.

34. V kontexte uvedeného aj keď žalobkyňa dovolanie formálne odôvodňuje nesprávnosťou právneho

posúdenia veci odvolacím súdom v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP právnu otázku zásadného významu nijako neformuluje. Z obsahu jej dovolania možno vyvodit', že nesúhlasí s logickými úvahami a skutkovými závermi odvolacieho súdu a z vyhodnotením zistených skutkových okolností. Z uvedeného vyplýva, že žalobkyňa v tomto prípade namieta nesprávnosť skutkových zistení a vyhodnotenia dôkazov odvolacím súdom; touto nesprávnosťou však nie je možné odôvodniť dovolanie, ktorého prípustnosť dovolateľka vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Ako bolo už uvedené vyššie, len samotné spochybňovanie správnosti skutkových zistení a vyhodnotenia správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posúdení veci, významovo nezodpovedajú kritériu uvedeného v § 421 ods. 1 CSP a § 432 ods. 2 CSP.

35. Vo vzťahu k namietanému odklonu od rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Cdo 9/2009 dovolateľka uviedla, že Najvyšší súd SR riešil aj otázku prekážok v práci na strane zamestnanca tým, že nastúpil pracovať u iného zamestnávateľa za obdobnej situácie v uznesení sp. zn. 4 Cdo 9/2009 zo dňa 28. apríla 2010 a riešil ju tak, že takáto skutočnosť nemá právny význam. Mala za to, že v prípade jej dovolania z funkcie riaditeľky žalovanej organizácie, chýbal v jej pracovnom pomere druh vykonávanej práce, pretože tento nebol po jej odvolaní z funkcie nanovo dohodnutý, nebolo možné u nej podmieňovať nárok na náhradu mzdy jej pripravenosťou vykonávať „nedohodnutú“ prácu. Uviedla teda, že podmieňovať náhradu mzdy v takomto prípade ako jej pripravenosťou vykonávať nedohodnutú prácu nemalo rozumný zmysel. Preto bolo právne bezvýznamné či vykonávala prácu pre iného zamestnávateľa.

36. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením pod sp. zn. 4 Cdo 9/2009 zo dňa 28. apríla 2010 zrušil rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 Cdo 476/06 z 15. mája 2008 a vec vrátil na ďalšie konanie. V tejto veci odvolací súd riešil právnu otázku, či stav po určení neplatnosti výpovede z pracovného pomeru, ktorej predchádzalo odvolanie zamestnanca z funkcie a nedohodnutie inej vhodnej práce so zamestnancom je prekážkou v práci na strane zamestnávateľa len pri splnení podmienky, že zamestnanec sa dostavuje na pracovisko a zotrúva na ňom po celý pracovný čas a zamestnávateľ mu neprideliť prácu podľa pracovnej zmluvy alebo prácu zodpovedajúcu funkcii do ktorej bol menovaný. Okrajovo sa vyjadril k situácii, kedy žalobca žiadajúci náhradu mzdy v zmysle § 142 ods. 3 vykonával prácu aj pre iného zamestnávateľa. V prejednávanej veci uplatnenie § 130 ods. 1 Zákonníka práce na zistený skutkový stav odvolacím súdom so záverom o nedôvodnosti uplatneného nároku nebolo správne. Odvolací súd totiž podmienil priznanie nároku podľa uvedeného ustanovenia povinnosťou žalobcu dostavovať sa na pracovisko a zotrúvať na ňom po celý pracovný čas a povinnosťou žalovaného prideliť žalobcovi prácu podľa pracovnej zmluvy, a to za situácie, keď po právoplatnom určení neplatnosti výpovede sa obnovil stav, ktorý nastal po odvolaní žalobcu z funkcie a nedohodnutí inej vhodnej práce, t. j. stav absencie druhu práce. V tejto situácii argumentácia odvolacieho súdu poukazujúca na ustanovenia §§ 73 ods. 1 a 88 ods. 1 Zákonníka práce nemohla obstáť. Tieto ustanovenia predpokladajú existenciu druhu práce a tomu zodpovedajúce povinnosti účastníkov pracovnoprávneho vzťahu. Pri nedostatku druhu práce, ktorú by mal zamestnanec vykonávať, sú nepoužiteľné. Nárok žalobcu na náhradu mzdy pre prekážku na strane žalovaného preto nebolo možné podmieňovať jeho pripravenosťou vykonávať „nedohodnutú“ prácu. Trvanie na dostavovaní sa žalobcu na pracovisko by za týchto okolností nemalo rozumný zmysel. V dôsledku toho bolo zároveň právne nevýznamné, či žalobca v žalovanom období vykonával prácu pre iného zamestnávateľa.

37. Odvolací súd v predmetnej prejednávanej veci (rovnako tak súd prvej inštancie) založil svoje rozhodnutie na tom, že žalobkyňa od 20.7.2007 uzatvorila ďalší pracovný pomer na plný úväzok, ktorý trval celé obdobie, za ktoré sa žalobkyňa domáhala náhrady mzdy, teda do 30.3.2018. Priznanie náhrady mzdy za uvedené obdobie podľa názoru súdu prvej inštancie by bolo v rozpore s dobrými mravmi, pričom vyplatením náhrady mzdy za uvedenú dobu by na jej strane vzniklo bezdôvodné obohatenie. Dňom uzatvorenia nového pracovného pomeru žalobkyňa nárok na náhradu mzdy voči žalovanej nevznikol z dôvodu, že ona sama nemohla u žalovanej pracovať pre prekážky na jej strane. Aj keď Zákonník práce nezakazuje, aby zamestnanec uzatvoril dva pracovné pomery z objektívneho hľadiska je vylúčené, aby zamestnanec mohol pracovať na plný pracovný úväzok súčasne u dvoch zamestnávateľov, keď pracovná doba by sa časovo prekrývala. Odvolací súd ďalej uviedol, že

uzatvorením nového pracovného pomeru a výkonom práce u nového zamestnávateľa žalobkyňa deklarovala nezáujem zotrvať v pracovnom pomere so žalovanou, preto bolo potrebné prijať záver, že jej náhrada mzdy za toto obdobie nepatrí. Priznanie náhrady by bolo možné posúdiť ako také, ktoré by bolo v rozpore s dobrými mravmi pričom vyplatením náhrady mzdy za uvedenú dobu by na jej strane vzniklo bezdôvodné obohatenie.

38. V zmysle vyššie citovaného, čo sa teda považuje za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu je možné konštatovať, že rozhodnutie NS SR sp. zn. 4 Cdo 9/2009 je rozhodnutím, ktoré nespĺňa ani uvedenú charakteristiku, keď na toto rozhodnutie najvyššieho súdu nenadväzujú a ani z neho nevychádzajú ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu v ktorých by bol opakovane potvrdený určitý právny názor, a ani nejde o jednotlivé rozhodnutie, ktoré neskôr vydané rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v tomto rozhodnutí nespochybnili, prípadne ich akceptovali a vecne na ne nadviazali., resp. nejde o odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide o rozhodnutie, ktoré nerieši skutkovo a právne obdobnú vec ako riešili prvostupňový a odvolací súd v prejednávanej veci (rozumej dovolaním napadnutý rozsudok krajského súdu práve v tejto veci, ktorá je predmetom posudzovania zo strany najvyššieho súdu) aj keď by sa zdalo, že táto bola čiastkovo vyriešená práve v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Cdo 9/2009. Tu sa však žiadnym spôsobom súdy nezaoberali, že poskytnuté plnenie podľa § 142 ods. 3 Zákonníka práce (náhrada mzdy vo výške priemerného zárobku zamestnanca pre inú prekážku na strane zamestnávateľa) zo strany žalovaného (bývalého zamestnávateľa) vo vzťahu k žalobcovi by bolo alebo nebolo v rozpore s dobrými mravmi.

39. V danej prejednávanej veci totiž súd prvej inštancie a napokon aj odvolací súd aplikovali čl. 2 Zákonníka práce a uplatnený nárok žalobkyni nepriznal pre rozpor s dobrými mravmi, z čoho je zrejma neexistencia právneho dôvodu na plnenie, pretože žalobkyňa od 20.7.2007 uzatvorila ďalší pracovný pomer na plný úväzok, ktorý trval celé obdobie, za ktoré sa žalobkyňa domáhala náhrady mzdy, teda do 30.3.2018. Priznanie náhrady mzdy za uvedené obdobie podľa názoru súdu prvej inštancie by bolo v rozpore s dobrými mravmi, pričom vyplatením náhrady mzdy za uvedenú dobu by na jej strane vzniklo bezdôvodné obohatenie.

40. Dovolací súd zdôrazňuje, že odvolací súd v predmetnej veci riešil, že priznanie náhrady mzdy podľa § 142 ods. 3 Zákonníka práce by v predmetnej konkrétnej prejednávanej veci bolo v rozpore s dobrými mravmi z dôvodu toho, aké uviedol súd prvej inštancie a aj odvolací súd a to s poukazom na článok 2 Zákonníka práce. Vo vzťahu k takémuto právnomu posudzovaniu ani dovolacia argumentácia a teda aj právna otázka zásadného právneho významu zo strany žalobkyne vôbec nesmerovala.

41. Podľa § 447 CSP dovolací súd odmietne dovolanie, ak a/ bolo podané oneskorene, b/ bolo podané neoprávnenou osobou, c/ smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, d/ nemá náležitosti podľa § 428, e/ neboli splnené podmienky podľa § 429 alebo f/ nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435.

42. Z vyššie uvedených dôvodov najvyšší súd odmietol dovolanie žalobkyne proti napadnutému rozhodnutiu dovolacieho súdu podľa § 447 písm. f) CSP. Dovolací súd konštatuje, že v rovnakej veci totožných účastníkov len za iné časové obdobie Najvyšší súd SR uznesením pod sp. zn. 7 Cdo 312/2018 zo dňa 29. mája 2019 dovolanie žalobkyne odmietol, pričom predmetné rozhodnutie žalobkyňa napadla ústavnou sťažnosťou na Ústavnom súde SR, ktorý rozhodnutím pod sp. zn. IV. ÚS 122/2019 zo dňa 29. mája 2019 odmietol ústavnú sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú.

43. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

44. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.